

У Новоме Саду 10. августа 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 е. — годишња 2 е. — на 3 месеца 1 е. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

На гробу Филипа Вишњића О подизању споменика му.

На овом гробу седела ј' вила
Четр'ест пуних, дугих година;
Није нам рекла: одите амо?
Чекала ј' да га сами познамо.
(Можда још и сад у кола знамо
Под овом травом кога имамо.)

Дуго је вила овдена чала,
Крај гробна крста, дрвена, мала.
И кад већ дрво трухлеж заплени
Долази камен да га замени.
Кад већ и нами црвоточ прети
Тада се Србин Вишњића сети.

Још није касно црве сатрести,
Још каткад стижу лековне вести.
Овде ће данас браћа се срести;
Ту нек се грешност тихо причести,
Нек се причести
Светињом свести.

Ко је тај Вишњић, ком на гроб гремо?
Њиме се свету похвалит' смемо
У робно доба мајка га роди, —
Али га роди српској слободи.
На муке пође без стра' и страпа —
Мука га створи омирски слепа.

Тад се не могло дизати школа,
— Једина школа осећај бола. —
Од куда књига под стегом мрака?
— Учитељ спомен старих јунака.
И тај би спомен сломила хала,
Ал није дала струва гусала.

Хај да је ширих пута ил стаза
Међ народима разна порекла!
Хај да је мис'о просветна сродства
У Европи примене стакла!
Еј да не буја, што томе смета!
А ми да нисмо пасторак света —
Данас би овде к'о плачни дружи
Стајали Немци, Англи, Французи;
И Арпад посл'о б' унуке своје
Уз све Словене ту да постоје, —
И сваки би чуи'о да га облеће
Рајска топлота духа голема,
Призно' б' да Срби имају нешто
Што нико други нема.

Постојмо дуго над гробом овим
И вратимо се с уздањем новим.

Мален је камен, — баш према срећи —
— — Сретније Српство шат дигне већи. —
Змајован.

„Јединчево“ ходочашће.

(Нечија мука у три чина.)

ОСОБЕ:

(Штета је исписивати двапут имена. Мало по мало,
па ће се већ видети ко су.)

ПРВИ ЧИН.

(Збива се на путу између Н. Сада и Карловаца. Особе
у овом чину: Јота, Радић, коњ, кочијаш и кола.)

Радић (завалио се у кола): „Драги уредниче,
врло би ми се допало, кад би се вама допала која
кућа у Н. Саду. Меркајте! Може коштати тако из-
међу 20—30 хиљада. Чим свршимо ствар, зацело ћу
вам је поклонити.“

Јота (у себи): „Е, баш је швиндлер. Бар да ми хоће вратити оних 5 фор., што сам му их позајмио, кад је пре 3 године ишао из Карловаца.“
(Гласно): „Што ће ми кућа? Маните се тога, драги докторе. Кућа је мађарска реч и значи српски: „псето“.

Радић (у себи): „Е, баш је псето.“ (Гласно): „Па шта мислите, како ће нас дочекати Његова Светост?“

Кочијаш: „Ћи!“ (замањује бичом.)

Јота: (кашље) „Та болестан је; нервозан.“

Радић: „Да знате драги уреднице не морам с њиме баш лепо. Могу му и попрелити. . . . Имам писмо у џепу. Но, ал знате, болестан је; жао ми га је; па ћу најпре покушати с лепим. Савићу се, приклонићу се. . .

Коњ: (сатре се, повлезне).

Јота: „Нешто влеча! Баш је коњ.“ — Знате, ту је тешко саветовати. Ствар је таква да. . .

Кола: ударише у брег.

Радић (Виче на кочијаша): „Та пази до беса награисаћемо.“

Јота: „Јес бога ми награисаћемо.“

(Подиже се завеса од прашине и ништа се више не види.)

ДРУГИ ЧИН.

(Збива се на степеницама патријаршеског двора у Карловцима. Особе: Јота, Радић, дворски економ.)

Радић: „Где је Његова Светост?“

Економ: „Оде.“

Радић: „Та знам овде; а јел у соби?“

Економ: „Није овде, већ оде.“

Радић: „Да л’?“

Економ: „Јест у Даљу.“

(Јота и Радић гледају се.)

Радић: „Није л’ ти ништа рекао, аво ми дођемо?“

Економ: „Рече да идете.“

Радић: Врага?

Економ: „Јест, врагу.“

(Завеса и то густа завеса пада с Јотиних очију, Радић се још помало нада.)

ТРЕЋИ ЧИН.

(Збива се у Даљу. Особе: Герман, депутација, Радић, Јота.)

Герман (говори депутацији): „Шта, осушио вам се кукуруз? Шта ћете, и ја сам се осушио, па ми нико не помаже. Плаћао сам докторе, па ми не вратите новац натраг, не могу ни ја вама аренду.“

Депутација: „Не молимо ми да нам се опрости цела аренда. Нек се одмери оно што је пропало.“

Герман: „Бре одмерићу ја вама, знате већ како, па ме онда наново међајте у новине. Напоље безобразници!“

(Депутација одлази а Радић улази.)

Радић: (метанише). Герман (види то, па се окрене од Радића к икони, те и он — метанише.)

Радић: „Ваша Светост.“

Герман: (Окренут Радићу с леђима још једнако метанише. Чита молитву лагано, после све јаче и јаче, напоследку сасвим јасно): „Но избави нас од лукаваго.“ (Окрене се и спази Радића): „А? шта ћеш ти ту?“

Радић: (Сав збуњен) „Оче наш?“

Герман: А, „оче наш!“ Моли се само, моли. Само ти ја нећу дати хлеб насушни. А ја знам шта је теби хлеб насушни. Хтео би манастир, јел? Шта ја говорим манастир? Митру, архијерејско жезло, то би хтео. Неће те ожећи, не бој се. Мислиш ја не знам шта си писао пре 3 недеље неком свом човеку. Писо си: Да бар хоће Глајхенберг, да постане по Германа Leichenberg.“

(Јота који је на вратима прислушкивао улази.)

Герман: „Бездјелнице! Ти ли си тај, што си

ПОДЛИСТАК.

Чудан лек.

Шала у једном чину.

Написао Ј. П. С.

(Свршетак.)

Четврта појава.

Никола и Јелка.

Јелка. Ала си ти Никола бездушан! Сад си све до сад говорио, да идем у „Сунчевац“ а сад одговараш маму.

Никола. А шта ћеш ти у „Сунчевцу“?

Јелка. А шта питаш, кад знаш да је тамо „он“.

Никола. Ко?

Јелка. Бошко.

Никола. Хахахаха! (За себе.) Баш јој нећу казати, догод не дође.

Јелка. Шта се смејеш.

Никола. Па тако.

Јелка. А зар ти неби волео кад би ишао. . . .

Никола. Даље, даље!

Јелка. А што да трошим речи, кад си данас нешто, ти те Боже знај!

Никола. Него Јелка, осећаш ли да ти је боље. Дед, да опишам бјло.

Јелка! Мани ме, срдим се на тебе!

Никола. И ја на тебе. (Ћуте обоје неко време. За себе.) Само док дође Бошко, ала ћеш те опором помирити са мном.

Јелка. (За себе.) Баш, да видим докле ће.

Никола. (Гледа према кући.) Та где Бошка.

Јелка. Где је?

Никола. Овамо! Овамо!

Јелка. Срдиш ли се?

Никола. Ја?

Јелка. Да

Никола. Не. А ти?

Јелка. Ни ја.

Никола. (За себе.) Јесам ли ја казао. (Гласно.) Кроз та врата. Тако, оди човече, од кад те чекамо.

Пета појава.

Бошко, Никола и Јелка.

Бошко. Јесте ли ради госту. Клањам се. (Рукује се са Јелком.) Здраво Србине. (Пољубе се.)

Никола. Ти си валда био са мамом и тетком.

писао у твојим новинама, да ћу се пензионирати. То значи да ће ме пензионирати, јел? Разумем ја тебе. Па добро де, пензионираћу, ал се не дам од вас двоје преварити. — Амин!“

Јота: „Зар је то последња реч?“

Герман: Е виш ти Јоте! Ни јоте више! — Одласте!

Јота (гледи Германа, повда Радића. Говори у себи): Ни сам не знам којег би од ово двоје изабрао. Над Радићом је пала завеса, а кад се над Германом подигне, подићи ће и њега. А Радић како је радио, још добро и пролази.“

(Завеса пада и то Јоти на врат.)

У ш т и п ц и.

За последња три месеца имали смо 23 милијона дефицита. Од тих 23 није горе ни „25“.

Опет пао град! Канда је горе пред бербу, но кад се у рату и каже: „пао је град!“

Дан после леда, помрачило се сунце. Могло је помрачење слободно потрајати дуже, тада не би видели егзекутори куда иду.

Принц Кобург дошао је до Софије. Тешко да ће и та Софија бити Кобургу вернија од осталих Софија, које је познавао.

У последње време непрестано читамо по неким расправама: „Вукашин није убио Уроша“, а сад ћемо опет по „Виделу“ непрестано читати: „Вукашин (Петровић) није похарао Србију.“

Толико стоји, српских пара има исто тако мало, као што има данас покојног Уроша.

препе у општинску самоуправу.

Спира. Жалосно! жалосно! Тај П. Вукичевић ваљда је за то такав, што је чиновник.

Ђира. Или је за то чиновник, што је такав.

Ђира. Даклем умре и Хади Лоја.

Спира. Умре сиромак.

Ђира. Кажу да је био поштен човек.

Спира. Може лако бити. Зар би бадава толико страдао.

Ђира. Али кажу да је био и прост човек.

Спира. Верујем и то да је био човек прост. За цело не би био кадар уређивати ни „Bosnische Post“, ни Сарајевску „Просвјету“.

П у с л и ц е.

¶. Туже се људи да је време наједаред захладило. Неки напредњаци доказују да то није истина, већ да је баш сад настала ужасна за пара.

§. Принц Кобург мисли да је сео, — а он је управо на сео на престол.

Бошко. Да. Али шта ми рекоше да ви госпођице идете сутра у „Сунчевац.“ Та то је врло непријатно.

Јелка. Мати моја вам рекла.

Бошко. Јесте.

Никола. Е, знаш, сеја ми је болесна.

Бошко. Па какав си ми ти лечник, кад ниси био кадар излечити своју сестру.

Јелка. Никад и не мисли да ме лечи.

Никола. Е, па зар ти нисам мало пре дао један лек.

Јелка. Та дао си ми, и сад су ми уста горка.

Бошко. А шта вас боли управо госпођице можда ћу ја боље знати.

Никола. Но, не! оди овамо мало на страну, па ћемо одржати један мали конзилијум.

Бошко. Усваја се. (Јелци.) Пардон госпођице! (Оду мало у страну.)

Никола. Морам ти у кратко целу ствар испричати.

Бошко. Дед! Само кратко па језгровито.

Никола. Кад си био пре годину дана овде, ђаво те знао, шта си радио; доста то, да је од тог времена као луда за тобом. Пишеш ми да идеш у „Сунчевац“, ја јој покажем писмо. Е, брате, од тог времена само у „Сунчевац“

на у „Сунчевац!“ Шта је код тебе тако примамљиво, ја не знам. Ја никад нећу за тебе поћи.

Бошко. Јербо и не можеш, а не би те ни узео. Али, причај даље!

Никола. Е, ја сам био приморан, да говорим њезиној мами а мојој слаткој тетици, да је воде у „Сунчевац“ да се тамо надише свежа ваздуха, да у зеленилу, — у опште да у неколико песничких израза опорави своје слабо тело. И бист. Данас су дошли да ми кажу „збогом!“

Бошко. А ниси јој говорио да ја долазим?

Никола. Чекај само! — Елем, они дошли, а од тебе сам већ добио писмо да долазиш. Кажем ја њима, да они неће ићи у „Сунчевац“ и да ће Јелка оздравити, до шест сахата, то јест док ти не дођеш, а као лек јој дадем пољубац.

Бошко. Ја ћу да јој још кажем саде, да ћу је сутра запросити.

Никола. Е, онда ће бити потпуно здрава. Још сам казао, да кад буде шест куцало, да ћу одржати мали испит. Питаћу је, је ли болесна и били хтела да иде у „Сунчевац“, јер се смејали кад сам рекао да ће оздравити од мог пољупца.

Бошко. Она дакле није болесна?

□. Кажу да Омир није умр'о, већ се обновио у Србу (т. ј. у српском народ. песништву). Зато је опет Филип Вишњић оставио кости у Грку. (Велики људи боље пазе на узајамност, него ми маћи).

✠. Принц Кобург није треба собом водити нарочите куваре. Кува се већ њему и оно, чему се није ни надао.

∞. „Видело“ је страшно безобразно. Мора бити да сада само себе држи за јавно мњење.

◦ ◦ ◦. Није чивутским новинама жао Вукаши-на Петровића. Жао је њима Шауенгла.

△. Ко је видио Анђелића, каже да се јако погурио Сад би га Панта Поповић још лакше могао пољубити у руку (т. ј. ако није променуо стару пасију).

○. Не знам је ли „Видело“ кадгод коме и завидело, али сада има неколико виделоваца који завиде дру Владану на две године затвора без губитка имања. (А што да му завиде, кад њи чека нешто више).

∏. Говори се да се у Херцеговини појављују неки хајдуци. Аво није истина, онда су те хајдуке сигурно нека господа снила.

Бука. Каква је опет то проба што је спремају Французи?

Шука. Каква проба?

Бука. Или моба — шта ли је.

Бука. Аха! То је и проба и моба и зове се проба мобилизације.

Шука. Па шта ће то да кошта?

Бука. То ће да стане неких осам милијуна франака.

Шука. Хм! хм! Прост сам човек; али ја не верујем да се тако скупе пробе праве за бабино брашно.

„Кинстлери“ у — гладовању. ○

Праве људи ваздан ларму,
па још — чега ради? . . .
Нашло их се двоје — троје
вештака у — глади;
па гладују како веле
по тридесет дана!
Ех! чудна ми опет посла,
чудна ли дивана! . . .
Погледајте учитеље
целог скоро света!
Погледајте дневничаре,
бироградског цвета!
Ти јадници постали су
с' тужбама досадни!
И туже се и јадују, —
ал' остају гладни!!!

Др. Казбулбуц.

Никола. Ето видиш како је била болесна.

Бошко. Хајдмо сад. (Оду опет код Јелке.)

Никола. Конзилијум је свршен.

Бошко. Даклем госпођице, сад нам редите јесте ли оздравили.

Јелка. На Николин лек, а то је био пољубац и на ваше саветовање ја сам већ оздравила.

Бошко. То је врло добар лек, пољубац! И ја ћу да га прописујем и дајем.

Никола. Шиц! Чекај мало, моју сеју још ти не смеш лечити са таким леком, и ја узимам патент на њега.

Бошко. Госпођице, да би вас могао лечити доцније од сваке болести са оваким леком, слободан сам вас запростити лично за своју жену.

Јелка. (Радосно.) Ох, радо ћу примити ту медацину од вас, само задржавам право, да је својим осталим женским пацијентима не дајете.

Никола. Гле како је себична. (За себе.) А није смећењак задржао право да му она не даје оне обичне женске медицине, које се зову научним именом „буквице читати“, да му не даје такву медицину за ону, што јој он буде давао са својих усана. Тешко апотеци поред такога ле-

чника, сву ће је испразнити, где год буде на ком месту писало „пољупци“ та ће фијока најпре бити празна, у осталом, сретно им!

Бошко. Је ли, Јелче! — Извини ја тако — хоће ли допустити мати твоја ову, нашу погодбу.

Јелка. Мора!

Никола. Гле ти тиранина, баш мора!

Бошко. Зар није тако?

Никола. Та хоће, ал не мора. Не знам зашто и неби. — Него госпођице, шта ћу ја добити за мој труд.

Јелка. Ево ти твој лек натраг (пољуби га.) А вама —

Никола. Зар и њему?

Јелка. — Вама ову киту цвећа, (даде цвеће што га је у почетку брала.

Никола. Ја мислио и њему пољубац!

Бошко. Ја ћу их више добити нег ти, чекај само.

Никола. (Виче.) Мама! Тетка! Брзо!

Шеста Појава.

Марија и Ката долазе. Никола Бошко и Јелка.

Марија (говори Кати.) Ала да хоће овај Бошко, да испроси Јелку, шта мислиш?

Ката. Мислим да би било боље него ишта.

„Ubi mens, ubi ratio?“

„Наше Доба“ кипарнуло је против оне песме у „Стармалом“, којој је језгро то, да је пок. Натопшевићу најдражији онај венац, што му га је засновала новосадска општина. Али ни у једној песми, која изађе у „Стармали“ „нема идеје ни замисли“, то „Н. Д.“ и не може да се уклопачи са замисљу, — а и што би, кад је лакше закачити се за овај или онај стих (а још је лакше закачити се за штамп. погрешке).

У освађеној песми речено је и то, да каткад међу нас мисао ступи: „Сироти смо, — а венци су скупи.“ — Др. Стева није видео, да су тих шест речи ограђени знацима, којима се означују цитати. А да то није „Стармали“ измислио, доказ је Стевин чланак, који је против тога написан пре оне песме. — Др. Стева није хтео да види да у истој мало ниже и без знака цитирања има и ово:

И да се јоште стопут' толко (венаца) свило Мало би било.

Поштенем критичару, као што је Др. Стева, треба само оно, чиме може извртати туђе смерове.

Грехота ми је, што сам са Др. Стевом и толико озбиљно проговорно. Но кад сам већ загазио, хајде да истерам мачку на оцак.

Укљубао ме је Др. Стева Павловић. Ево шта вели: „Да купимо венац надгробни врломе покојнику, за то смо сиромаси, а кад треба оснивати „фондове“ одмах се обогатимо.“ Тако вели његов Мика. И према тој логици ја неби смео ни микнути — али ја ћу да микнем.

Не пребацуј, Др. Стево, недоследност никоме, где недоследности нема.

Сам си толико пута доказивао да смо сиромашан народ. Само што си ти то доказивао онда, кад се ишло народ сабору и аутономији о глави. Сиромашни

смо, не можемо издржавати сабор. Сад опет велиш да трошимо „Милионе на иванско цвеће,“ — тиме опет доказујеш да смо богати.

Ко дакле кога може питати: ubi mens ubi ratio? уби стид, уби срам?

у.

Гладан, па ипак — сит!

Писар Лука моли
повишицу плате:
„мој кубуран живот,
господине, знате! . . .
Та није ми доста
ни на кору хлеба!
А дечици јадној
много што-шта треба.
Ил' ми тол'ко дајте
да живити могу, —
Ил' ћу живот вајни
повратити — Богу! . . .
Онда бар ћу бити
с' целим јадом ввит,
Гладовања тешког . . .
већ сам по све сит“!!!

Др. Казбулбуц.

Циганске питалице.

Питали Циганина: кад му је Божић?
Кад украдем прасе. —

Питали Циганина: зашто си црн?
— Јер сам се ноћу родио.

Никола. Јеси ли ти, мама, била већ са Бошком.
Марија. Јесте. Биле смо ми пре него ти.
Никола. Е па лепо! (Куца на торњу шест сахата.)
Ката. Дед господине, да видим јели помогао лек?
Никола. Молим мир. (Тишина.) Шест избија и мој
лек морао је Јелку излечити. Испит почиње, — Јелка,
јеси ли била болесна?

Јелка. Јесам.

Никола. Јелка, јеси ли сад болесна?

Јелка. Нисам.

Никола. Би ли ишла у „Сунчевац“ да се прођеш?

Јелка. Не би.

Марија. } (Крсте се.) Јелка!

Ката. }

Бошко. (Смеје се.) Оригиналнo!

Никола. И помоћу савета овог господина. (Покаже на Бошка.)

Ката. Захваљујем, господине! За награду —

Никола. За награду даћете му тетка Јелку за жену.
Бошко. Ако не буде много?

Ката. Па нека ја сретно!

Марија. И од моје стране.

Никола. (За себе.) Е, ову сам излечио. Али и сам патим од исте такве болетице. Да ли ће се и мени наћи тако брза лека?

Бошко. (Пољуби и Марију и Катку у руку, а Јелку испод руке.)

Никола. Еј Јелка, а је ли теби право.

Јелка. Још како!

Никола. Јесте ли видели шта израђује пољубац?

Ката. Ево ти га натраг (пољуби га).

Никола. За један пољубац два. Добро се дело двоструко наплаћује.

Марија. Ал како од „пољупца“ да оздрави?

Никола. Е, каква болест, онакав и лек.

Марија. } Чудан лек!

Ката. }

Сви стану у полуколо и певају: „Јеси л' чуо да сам испрошена!“

Завеса лагано пада.

Питали Циганина: једу ли му много деца?

— Кад су гладна не једу ништа.

А како то?

Е тако то: кад има што за јело онда не чекају да огладне.

У споменицу Ст. П. В.

О Стевану (Вацком)

Не знам казат' више:

Лепо ј' негда пис'о, —

Ал сад гадно б р и ш е.

С

На вратима једне апотеке у В.

осванули су написани ови стихови:

Овде се хинива

Са шећером меша,

Јербо су обоје

Подједнаке боје.

Пити — није горко;

Плаћат' па прено је.

прибележио **ко.

Писма из института.

Слатка моја Меланија!

Твоје херциг писамце тако ме је иберашовало, да сам била са свим ентцикт! Ти знаш, да ми овде у институту швермујемо за слободу! Ах! За златном слободом! . . . Сад тек беграјфујем, како наши песници могу се тако швермериш аусдриксвати о слободи, која и мени, лајдер готес, абгецје! . . . Наша институтсфрајла, (унтер унс гесагт, ајне алте фрау мам), каприцирана је до зла Бога, па не трпи никакав други унтерхалтунг, до једино прописане гегенштенде, који су тако сухопарни, да можеш ферцвајфловати од муке.

Да нам бар одобре за читање, недељно један леп роман, да се и ми ибујемо за времена, али овако морамо крадом шверцовати забрањену лектуру, па с' тога, не да је читамо, него управо шликујемо оне сцене фон дер хетлихен либе! . . . Сад баш имам при руци Димаов роман: „Халсбанд дер кенигин“! . . . Јадна краљица, буд је судбина анкетовала за немила супруга, ту још песме ни емфиндовати, како јој срце диктира! . . . Ја би заиста другојачије се бенемовала, јер ја би мога мужа љубила, љубила унендих, гетлих, херциниглих! . . . Та он је тако леп, тако красан, тако љубазан . . . али, да, ти и незнаш, како сам тигликселиг . . . па ипак унгликлих . . . Кад год идемо са нашим фрајлом шетати, очи цихтиг, доле оборене, као што нам се строго форшрајбује, . . . а ја кад дођемо близу нијаце, мало мој шешир цурик-шлагујем, па онако испод ока бетрахтујем мимопролазеће . . . и рихтиг увек је пред кафаном . . . брчићи му тако ентцикенд стоје, па још кад их мало ауфдреује, а униформа ви гегосен, па сабљица, па мамузице, . . . мит ајнем ворте, слатка Меланијо, ајн Адонис! . . . Како му само добро стоји онај цвикер! . . . С тога и не знам, какве му је боје око, а ауфшлаг је на униформи отворено плав! . . . Он ме увек бемеркује, па тек само мало развуче уста, унд дас, штет им со

гут, со гут! . . . Знаш, да ме румен целу осне и да он мој ферлегенхатт увек примети, али шта ћу, кад се не умем цурихалтовати, него ме моја румен сваки пут ферратује! . . . Ономад ми је и фрајла бемерковала, да сам нешто ферлеген, али није ипак могла хераустифловати, шта моје младо срце тако силно беверује! . . . А божаствена љубави! . . . Ја те шпирујем у мојим врелим грудима, ја знам, да и он мене фергетерује, али на жалост, још пуне две године морам овде фервајфловати, у овој тамници, у овој самоћи!

Гот! Гот! варум бин их со унгликлих! . . . Знајући, слатка моја Меланија, да ти моју тугу митемпфиндујеш, и мене бемитлајдујеш,

шлисујем ово моје прво писамце, у очекивању, скорог одговора дајне ферцвајфелде унглихлихе Стакица.

Р: S:

Ово писамце предаће ти наш институтсарфт, а мој добар пријатељ:

Др. Казбулбуц.

Пијани Ђука! ○

Што вичете људи
на пијаног Ђуку? . . .

Не видите л' сами
тешку ли му муку?!

Сви велите: не зна
никад шта је доста!

— А кад тамо, ено
чика Ђука јадан

Вечито је жедан,
вечито је гладан! . . .

Па куда ће већи,
куда гори јад:

Остала му жеђа,
остала му глад!!!

Др. Казбулбуц.

Греческа мудрост.

Грк Ставра морао је набавити неку потребну му ствар, те се намерио отићи до чивутина да пазари. — Жена га одвраћала, да не купује тамо, јер чива увек иште три пута више, него што која ствар вреди, па ће преплатити. — Грк Ставра само се насмеја:

„Ала си будала женско главо! Како ћу да ги преплатим? . . . Чивут ће да ги иска на прилику и на пример: осумдесет крајцари; е, кад иска осумдесет, онда ће да мисли само: седумдесет, а кад го мисли седумдесет, ће да буди право иедесет; али ћу да си промислим да му понудим тридесет, али ћу да му кажим само двадесет, и да иштим 10 проценту ишконто, што му одма платим! . . . Ну, ће да ми превари Чивуту?! . . . Неће, бре! Сум ја не забадаве греческо мудрост“! . . . Чујиш ли, женско, главо сос дуго коса а кратко памет.

Прислушкивао: Др. Казбулбуц.

Судија. ○

Две гушчице мале
људо се свађале.

Једна хтеде другој
доказе да даде:
да је лепша, боља,
и да више знаде . . .
Слушао их гусан
па ће на то рећи:
(паметан је био,
старији и већи.)
„маните се, децо,
Зависти и злобе!
једнаке сте са свим
јер сте — гуске обе“ !!

(С немачког).

Др. Казбулбуц.

Учитељ: Кажи ми, Фило, како је створио бог човека.
Фила: Бог је створио човека од блата, па . . . па . . .
онај како се зове . . . на . . .
Учитељ: Па онда? магарче!
Фила: Насловио га на прошће, да се осуши.
Учитељ: А које направио то прошће, кад није било људи.
Фила: Па општина.

Храбар сведок.

Судац сведоку: „Велите, да сте и ви били присутни, кад је оптужени два пута застопце пуцао на рањеног тужитеља, па молим вас, кажите ми, где сте стојали, кад је оптужени први пут пуцао?“
Сведок: Могло је бити на десет корачаји од њега.“
Судац: „А кад је други пут пуцао?“
Сведок: „Онда од прилике на пет стотина корачаји.“
приб. Љ. Л.

Бар се брже сишао.

Домаћин на другом спрату испратио свога госта, и тек кад су дошли до степеница, куд се доле иде, сети се он да је ноћ, па пође натраг у стан, да узме лампу и да осветли њоме госту пут. Гост се усуди, да и без светлости покуша силазак низ степенице. Но кад је домаћи изишао с лампом из собе, а гост се котрља по степеницама.
— Та ви падате! — повиче домаћин уплашено.
— Не фали ништа — рече гост у котрљању, — и тако бих се морао сићи, а овако ће бар брже бити.
приб. Љ. Л.

„Движенија“ ради

А. Како то, да се ти даш да те жена туче?
Б. Та знаш, доктор јој препоручио да се што више движе, те ће јој се онда отворити апетит. Па она се громила по соби, млатајући рукама, и у томе кад кад дохвати и мене шаком по лицу, а ја морам то да трпим њеног движенија ради.
приб. Љ. Л.

Баш за то.

Комшија, вештак на гласовиру, сретне се са својим

комшијом из преко пута, који има две ћери, а које по цели дан свирају на гласовиру.

— Како то, да ваше госпођице ћери непрестано лупају у гласовир, зар им се већ не досади, кад је мени већ догрдило?

— А откуда да вама досади та ви се бар разумете у свирци!

— Па баш зато! — одговори овај у кратко.

приб. Љ. Л.

Познајесе.

А. Молим Вас позајми те ми новаца? —

Б. (зачуђено) како ћу Вам позајмити кад се непознајемо.

А. Та само Ви мени позајмите, па ћемо се ми већ познати.

Гвоздензуба.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена.	306 стр. 90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има	292 стране 80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв. Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилицахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Бутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде датак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
" II.	60 "

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Велика катавасија	1. — „
Мала катавасија	20 „
Гимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — „
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама друго издање	10 „
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 „
Нове метарске мере	10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

РЕД ШЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа 1887. до од 24. марта даље наредбе.

- Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахата после подне.
 Из НОВОГ САДА у ПОИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
 Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.
 Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
 Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.
 У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887. ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

За одржање и полешање

ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

је

Дра Боте помада за лице

најбоље средство. Она уклања за најкраће време пеге, мрже флеке и свакојаке оспе у лицу. Сасвим је нешкодљива и како се ова не прави од масти, то не проузрокује бубуљице на лицу. Цена једне тегле 1 фор., мала тегла 50 новч.

Дра Боте водица за умивање

особито добре средство да чува лице од бера и чини да лице постаје свежије и добије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главно стовариште за разашилање код произвађача

АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА, апот. у В. Бечкереку.

Главно стовариште у Новом Саду у трговини Панте Јовановића. — У Будапешти главни депо: *Josef Török, Königsgasse 12.* — У Темишвару апотеке *C. M. Jahner, Klausmann und Albert (Stadtapotheke), St. Tárcozy.* — У Колошвару *V. Tischler, Parfumerie.* — У Вел. Ст. Миклошу *Desid. Mészáros.*

Само је онда прави наш производ, ако има горе насликана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеци АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА.

Наруџбино са стране обављају се најбрже.

1—10

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад памучног платна (Baumwolleinwand) 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад памучног платна $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад памучног платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад памучног платна широко $\frac{5}{4}$ рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“-платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.50
Један комад платненог оксфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платненог сезира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	ф. —.10
Један риф изврсног двоструког паркета	ф. —.15

30.000 РИФИ ФИНОГ

СРПСКОГ ПЛАТНА

57 cmtr широко риф 14 $\frac{1}{4}$ новч.
 62 cmtr широко риф 15 $\frac{3}{4}$ новч.

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДАМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА

ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

Моје стовариште у издоби за извоз из Аустро-Угарске државе код Аустро-Угарског Друштва (*österr.-ung. Export-Verein*) у Бечу, I. *Wollzeile Nr. 35* отворено у сваком у свако доба слободно на углед

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордура, парчета, креаса, румбургског и холандског платна, креветних хаљина, чаршава за столове, салвета, марама од памука и вуне.

У vrlo великом избору изврских, најлепших и правих сатина (*Waschrechten Mode-Borduren Satins*) Castor-Vignola памучне чарапе за госпође и децу.

5—15